

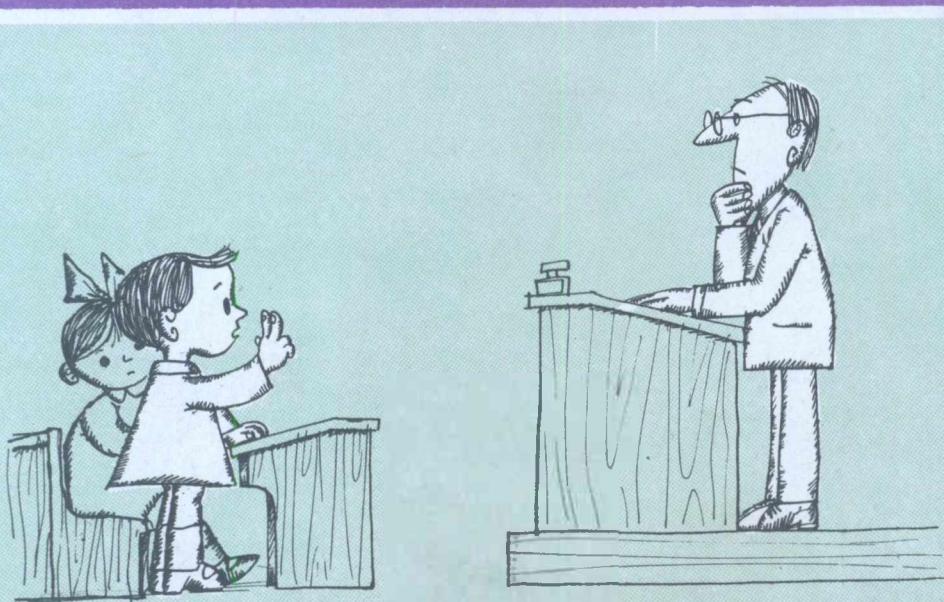
— Și când te gîndești că parcă mai ieri eram la grădiniță!

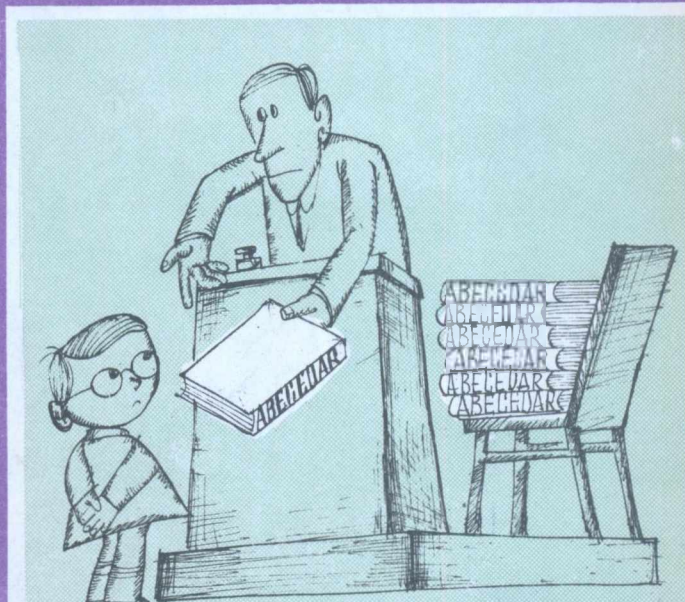
— Nu plînge, mămico, la prînz viu acasă!

NOI, PUȘTII DINTR-A-NUȚIA...

Desene de AL. ADRIAN

— Permiteți, vă rog, o întrebare: cînd luăm vacanță?

— Nu vă supărați, n-aveți cumva un tratat de fizică atomică?

EVOLO

ȘAPTE

PĂCATUL ORIGINAL

de CONSTANTIN OTTESCU

Un tînăr a venit la editură
Cu un volum și... inima la gură.
Redactorul de-acolo l-a citit
Și-a spus, cînd tînărul a revenit:
— Volumul care ni l-ai prezentat
Pot afirma că ne-a interesat:
Conține și imagini, și idei,
Și versuri bune are cîte vrei,
Mesajul este viu și-n general
Văd că ai forță, stil și măiestrie...
Noi l-am și acceptat principial,
Avem și loc în plan, de poezie...
Dar — a conchis — mata, întîmplător,
Nu ești cel care scrie și umor?
— Ba da!

Atunci a început să-i spună
Că un răspuns li dă cam într-o lună
Că, știți, ei sînt aglomerați acum,
Că nu știu dacă merge un volum
De versuri peste plan, că-n fine poate
Mai trebuie pe-alocuri rezolvate
Imaginile... și...

în fond el spune
Că în umor cînd dai produse bune...
De ce vrei: „poezie serioasă”,
De ce să-ncerci să pleci... așa...
„de-acasă”...

Atunci și tînărul l-a întrebat
În speță ce-a avut de-obiectat
La tomul său?...

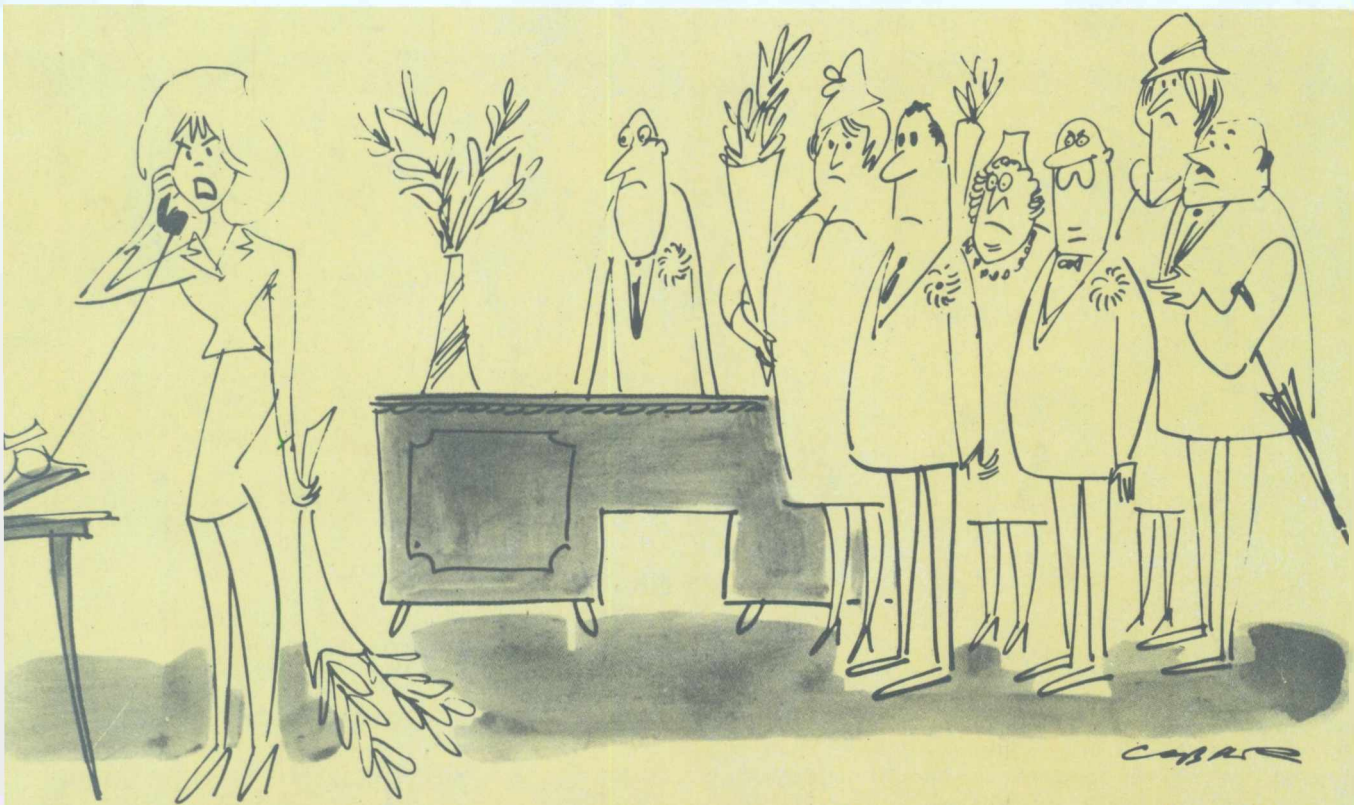
Răspuns:

— În poezie
Se-ntîmplă ca și la bucătărie:
Nu vreau să zic că spun un lucru nou,
Dar e o constatare strict concretă,
Nu poți să fabrici din același ou
Deodată maioneză și omletă
Și vezi tu, poezia asta-î cu o
Dulceață de lămție sau cacao
Nu poți schimba borcanele!

— Poetul
Ce e de fapt? Borcanul sau șerbetul?
S-a informat atunci cel cu placheta.
— Mai mult decît borcanul: eticheta!
I-a spus redactorul.

— Deci dumneata
Crezi că eu nu pot scrie și-altceva?
— Ba cred și sînt convins, atîta doar
Că nu o s-o propunem la tipar.
Iscălitura unde-o pui odată
Acolo-n fapt se cade consacrată!
— Atunci cum aș putea întîmplător
S-aleg un alt făgaș de autor
Sau altă potecușă literară?
— Cum? Simplu! Să te naști a doua oară!

LA OFİTERUL STĂRII CIVILE

— Cum? Parcă-ți amintești că aveai o întîlnire dar ai uitat unde?

Desen de NELL COBAR

Deunăzi, ieșind de la o ședintă solemnă a Academiei, m-am uitat, coborînd scara, într-o oglindă, și în loc să mă văd pe mine însumi, cel de azi, am văzut un tînăr palid, cu părul negru și ondulat, îmbrăcat sărăcăcios. Ne-am uitat lung unul la altul, cu un zîmbet trist: eu cu duioșie, contemplînd pe cel ce-am fost odată, el cu milă, măsuriînd pe omul care avea șizeci de ani mai mult... Și-n urma mea, în urma celui de altădată, iată strecurîndu-se, unul cîte unul, estompați în ceața din fundul oglinzii, șapte tineri, abia ieșiți din adolescență, fantome dintr-o lume depărtată, boemi bucureșteni de care nu mai știu nimic și care mi-au fost companionii debuturilor literare.

S-au adunat din cafenele
Poeți și pictori și actori,
Boemi săraci și visători
Cu plete lungi, cu ochii-n stele.

Savanți, adînc cugetători
Și cîntăreșii-filomele,
S-au adunat din cafenele
Boemi săraci și visători.

Din cine știe ce colțuri de provincie veneau, din ce sate de pe Bărăgan!

Fugiseră din sărăcia de acas umbliînd să-și facă vreun rost București. Aveau nume ciudat pseudonime alese de ei înșiși, on mastici strănii: poetul Rams Mogildeață, nuvelistul Tancred R mășiță, criticul Cosma Ciugulean Cosciug.

Al patrulea își zicea Ome Kayam-Romtnul. Al cincilea I Pline. Al șaselea Ion Chiru-Sn gov. Al șaptelea Vasile Long bardu.

Văd încă la Cafeneaua Macedonia, din pasajul Doamnei, masa lîngă sobă, unde ședea ceata trubadurilor vorbind de vremuri-apuse, făurindu-și planuri de vtor.

— Ehe, măi... Curgea o gîrlă josul satului... Da' o să fie bine mîine!... Atîta că sînt edito cam ticăloși... Azi-mîine se înfii țează „Casa artiștilor”... Avem mîncea... Și ziua de azi și cea de ie le-om uita ca pe cele de alaltăieri... Ai o țigară?...

— Da' vine unu și zice: Mă, am un milion și vi-l dau vou Adică, vă fac o casă cu sală comu și despărțită: aici scriitori, ai pictori, aici muzicanți. Stați bulibașii, cu gîndurile adunate. N vă Incurcă gria mesei, nici a pe nei, nici a pingelelor. Hai să vedem, o să faceți ispravă? D vine altu' și zice: Aș!... Se du dracului inspirația! Lipsa grijă le taie firul gîndului. Ii închizi s-a isprăvit cu ei. O să-ți cînte, d o să-ți cînte ca pasărea în colivi Nu, lasă-i în voia lor, precum p sările cerului, care nu știu ce minca mîine, dar cîntă...

— Vezi, mă, nu-i așa. Dacă aveai noi foc în sobă și gaz în larpă, am putea scrie, ehei!

— Dacă am avea noi cărți, m ce foloase am trage din ele! Și n nu vrem cărți în rafturi de nu cărți cu cartoane roșii, cu litere aur. Niște zdrențe, acolo, de anticari, da' numai cărți să fi De ce n-avem, mă? Atîția funcționari iau sute și mii de franci, fă să facă nimic... Și olteanul ca vinde zarzavat e mai pricopsit d cît noi!

Eu zic așa și am dreptate: m băieți, cîte sute de biserici sînt București?

— Or fi trei sute, ha?

— Sînt.

— Bine, mă, noi de ce să n-ave o singură biserică, adevărata biserică, în care să slujim ca niș preoți ai artei?! Oare nu arta e devărata religie de azi, de ieri mai ales de mîine?

Și trubadurii se indignează, ba cu pumnul în masă.

★

În odăița scundă de la etajul treilea, cei șapte trubaduri răs

CĂRRI

TRUBADURI

flă greu, sforăie, vorbesc în somn, cîntă doine bătrîneşti şi se împing unii pe alţii, în vis.

— Stai mă... Dă-te mai încolo... Mi-ai frînt şoldu'...

— Trage-ţi picioru'...

— Ce dracu, domnule, ce te întinzi așa?

Iar din patul de la colţ, o voce revoltată izbucneşte:

— Ei, drăcia dracului! Să nu mai poată dormi omul în casa lui!

Iar altul, tot de acolo, răspunde înfundat:

— Tăceţi, c-apoi vă dau afară!...

Şi şoaptele încetează; trubadurii înlemnesc cum li apucase ameninţarea: unul cu genunchiul ridicat, altul cu mîna întinsă spre vecini, altul cu şoldurile strimbe.

Răsufări rare se mai aud din vreme în vreme, cîte un oftat înăbuşit şi o prîlială de oase.

Iar afară, ploaia se aude lămurit: fîrîie pe acoperiş, răpăie în ferestre şi plescăie în băltoacele din curte.

De două luni, adăpostiţi sub tavanul chinuit al „odăii mobilate” din etajul al treilea, trubadurii aşteaptă cu răbdarea omului înfrînt, pri māvara.

Ziua, fîşii de lumină plumburie se strecurau prin perdelele imbric-site cu praf şi întîndeau raze melancolice pe teancul de ziare de pe sobă.

Atunci chipurile celor din odaie zîmbeau trist, buzele se mişcau într-un regret şi din ochi cădeau lumini triste.

— Ştii măi, Tancred, cînd mă gîndesc eu la via noastră — şi la dulapul cu mîncări, grozav mă apucă dorul de casă! Zău mă, mai bine rămîneam acolo, așa neînţeles cum eram. Astăzi nu mi-ar mai fi troznit oasele de neodihnă şi nici nu mi-ar fi clănţănit bărbia de foame!

Iar Tancred, ghemuit în fundul patului, cu capul lipit de genunchi, cu genunchii îmbrăţişaţi de mîinile lungi şi slabe, îl încurajează:

— Nu fi prost, măi Ramses, că n-ai fugit degeaba de la tine din sat! Căutai libertate şi oameni care să te înţeleagă, nu-i așa? Ei uite, ce mai vrei: astăzi ești liber și apreciat.

— De mă, așa e; da' tot...

★

Fiul unei văduve sărace, din fundul Moldovei, Ramses Mogildeață se îndruma, încă de mic copil, spre o mărire nevisată de ai săi. Fugea din clasă și petrecea ore întregi în pădure, căutînd cuiburi de coșofană în copaci sau sperîind

fetele ce veneau la izvorul căprioarelor.

Îndrăgostit de cerul senin, de taina codrului, de riturile limpezi, el nu dădea cu zilele pe acasă, ci rătăcea prin crînguri, hrînindu-se cu mere pădurețe, scaldîndu-se toată ziua în gîrla de la capul satului și numai cînd dorul de măicuță și de frăţiori îl prindea, se mai întorcea la căminul părintesc.

Pe taică-su nu-l cunoscuse; — așa e soarta sufletelor mari, se consola el.

Cînd deschise bine ochii, cînd se făcu mai măricel și văzu că e o povară pentru umerii gîrboviți ai mamei, plecă în lume.

Ajuns la București, fu întîmpinat de o viață plină de mizerii.

Neavînd pe nimeni, necunoscînd pe nimeni, era nevoit să doarmă pe-o bancă la șosea sau în Cișmigiu sau în sala de așteptare a Gării de Nord, pînă cînd nimeri secretar de redacție la o revistă glumeață, „Rîsul Galben”.

Era prima zi fericită din viața lui cea nouă.

I se plăteau cinci lei pe săptămîină în schimbul următoarelor servicii:

- 1) Să scrie 10—12 bucăți de haz, dintre care directorul avea să aleagă trei sau patru pentru publicare;
- 2) Să umble la desenator după deseneri;
- 3) Să dea desenerile la zincograf;
- 4) Să corecteze revista;
- 5) Să ajute, seara, la expediție;
- 6) Să împartă a doua zi 1 500 exemplare din revistă, pe la chioșcurile de ziare;
- 7) Să ție corespondența cu depozitarii din provincie;
- 8) Să se uite cît e ceasul la spitalul Colței, ca să-și regleze directorul ceasornicul;
- 9) Să se tundă lunar și
- 10) Să aducă, din cînd în cînd, cîte un pahar de apă, pentru bunicul directorului, care era paralic și nu putea suferi muștele.

Tancred Rămășiță mai cîștiga și el vreo patruzeci de franci pe lună. Cu venitul comun mînceau de trei ori la două zile, plăteau chiria odăiței și le prisosea să mai ajute și pe ceilalți cinci.

Prietenia cu cei cinci, în timpul verii, fusese așa, în treacăt. Dar cînd nopțile friguroase ale toamnei nu le mai așterneau pături poetice la șosea, cei cinci se alipiră mai mult de viitorii mecenai.

— Mă, Rămășiță, tu ești cel mai bun novelist descriptiv! Îi spunea fiecare, între patru ochi; iar celuilalt îi ziceau „maiestre”.

(Continuare în pag. 15)

Vreau să am un Pegas mov

Motto:

Foaie verde parapli¹⁾
Dă-mi doamne un Pegas²⁾ gri
Să m-apuc de poezii.
Să-l întrec pe Meițoiu³⁾
Să-l ajung pe Andrițoiu⁴⁾

Să-l fac praț pe Maiorescu⁵⁾
Să-mi facă profil Sorescu⁶⁾

(Din folclorul giuleștean. Se cîntă pe melodia „M-aș duce și eu la nun-tă, dar am nevastă urtă”)

M-am săturat să tot scriu la proză. În definitiv, de ce să nu fiu și eu un multilateral? N-am voie? Cine mă oprește? Vreau să scriu poezie și am să scriu. Pentru acest motiv m-am dus la directorul Fondului Literar al Uniunii Scriitorilor.

— Tovarășe director, aprobați-mi vă rog și mie un Pegas! Un Pegas cît de mic, numai să fie Pegas.

— N-avem!

— Dacă n-aveți unul mic, dați-mi cel puțin unul cît de răpciugos. Chiar cu aripile reformate. Îl fac eu să zboare cu mine.

— N-avem nici de leac.

— Mai aduceți din Mitologie că tot stau de pomană acolo.

— N-avem legături comerciale și nici de schimb cu Mitologia.

— Și-atunci ce fac?

— Descurcă-te singur.

Am căutat un Pegas, pe la magazinele de consignații, dar n-am găsit. Aveam nevoie de un Pegas cum are nevoie rîndunica de cuib. De unde să fac rost? M-a străfulgerat o idee! Să fur unul. Dar de unde? Cum?

*

Am un Pegas. Un Pegas roib. Cum am făcut rost de el? L-am furat. De unde? Cum? La Casa Scriitorilor de pe Calea Victoriei există și un restaurant. La restaurantul ăsta al scriitorilor vin uneori și

scriitori, mai ales cînd sînt ședințe. Am prins o seară cînd la acest restaurant s-au încurcat și cîțiva poeți. M-am dus la stănoaga de care erau priponiți Pegașii. Am pus ochii pe un roib. Un roib an-tiia, de oraș. Am dat și eu cîteva kile de Muscat la masa proprietarului și, la un moment de neatenție, am întins-o cu roibul. Cînd m-a văzut nevasta cu el, m-a și luat în primire:

— Cu ăsta ce mai ai de gînd să faci?

— Să scriu poezii.

— Cu calul scrii tu poezii? N-ai stilou?

— În primul rînd nu e cal.

— Unde o să-l ții?

— În baie! Ce, vecinii noștri nu țin giște și purcei în baie? Eu să n-am voie să țin un Pegas?

— De unde-l ai?

— L-am furat!

— Să pleci cu el cu tot de-aici.

Eu n-am nevoie de lucruri de furat la mine în casă. (Dacă ar fi toate nevestele așa!). De unde l-ai furat? Dacă o să te prindă cu el?

— Nu mă prinde, că-l vopsec mov. Îl duc la o boiangerie.

— Unde-l duci?

— Nu ți-am spus? La o boiangerie.

— Ești copil. Eu nu pot să-mi vopsec un pulover și el vrea să vopsească un cal!

— Vorbesc eu cu responsabilul și mi-l vopsește

(Continuare în pag. 11)

1) Parapli = licență poetică.

2) Pegas = cal cu aripi, scornit de mitologii ăia de greco-romani.

3) Meițoiu = poet român; a scris în sec. XX și mai scrie și azi.

4) Andrițoiu = poet român contemporan foarte iubit — de altfel ca și

subsemnatul — de picoli, ospătari, barmani, șefi de sală și popor.

5) Maiorescu = Toma George.

6) Sorescu = Marin Sorescu, poet satiric-umoristic, a făcut Filologia și scrie și cronici literare. Vezi „Luceafărul”.

N. STROE ÎN

E L... „S T R O E Ș

— „Bravo Românie! Pe cât ești de tânără, pe atât ești de vrednică...”

Desen de D. NEGREA

Entuziaștii

*Trecuse-acceleratul de Sibiu...
Stăteam pierdută în gânduri și absent
Când năvăliră în compartiment
Trei fete blonde și-un brunet chefliu.*

*Toți vorbăreți și plini de voie bună
Au răspândit pe loc în jurul lor
Acel entuziasm molipsitor
Care se risipește și se-adună*

*Au desfundat o sticlă de „vîrtos”
Și fiindcă-aveau cu ei doar un pahar
L-au șters cu perdelușa... că murdar
Nu e nici igienic... nici frumos!*

*Dintr-un borcan și gogoșari au scos...
Și plescând din limbă de plăcere,
Cotoarelor le-au spus la revedere
Apoi cu-n gest le-au risipit pe jos.*

*Și în entuziasmul general
Una din fete (puișor de drac!)
A scos niște semințe de dovleac
La neroi — spunea — e leacul ideal.*

*S-au pus „ad libitum” pe ronțăit
Și-n scurtă vreme (o nimica toată!)
Puteai vedea podeaua tapisată
Cu un covor de coji... neîmpletit.*

*Iar junele chefliu, la un moment
Strîmbându-se roșu cu voce tare:
— Aici e-o murdărie-ngrăzitoare!
Hai, fetelor, în alt compartiment!*

ION RUS

— Alo, sinteți N. Stroe?
Ei bine, dați-mi voie
Ca să vă cer o-ntrevvedere...
— Cu plăcere,
Pe curind!

... Și nici n-apucă prea bine „cînlărețul” N. Stroe să-și sfîrșească cunoscutul său „Tra-la-la-la”..., că solicitantul anonim se și prezintă să-i facă, mă rog..., „caricatura”! Și am intrat în subiect:

— Debutul l-am făcut, ne spune Stroe, pe o scenă făcută din lăzi într-o curte bucureșteană, pe cînd eram la o vîrstă înaintată: aveam 8 ani! Și cum partenerii mei din trupa de puștani ai cartierului nu reușeau să risipească plic-tisul publicului, am sărit pe acoperișul „scenei” pentru a stîrni haz... Într-adevăr, publicul a ris cu hohote văzînd cum... am dărimat scena!

— Îmi permit să spun că a fost, deci, prima... cădere!

— Ce vrei? Fără căderi nu te poți ridica. Ele fac legătura cu pămîntul, și te trezesc din amețala succesorilor!

— Nici vorbă că așa e. De atunci chiar v-ați „ridicat” serios!?!

— M-am ridicat în primul rînd, în fața celor veniți la odihnă la Pucioasa — pe cînd aveam 13 ani — și căroră le-a plăcut grozav cupletul meu la adresa primarului care nu

se îngrijea de lumina și chișcul din parc. Era de altfel, și primul text sa-

liric scris de mine, iar asistența a aplaudat frenetic pe „interpretul în pantaloni scurți”, care i-a distras copios. Ba chiar și primarul Pucioasei, care m-a întîlnit apoi în parc, a bătut din palme, adică mi-a tras... „două perechi”, de m-a făcut să simt pe pielea mea ce înseamnă focul satirei!

— Noroc că aplauzele astea n-au fost cu... „bis”, că altfel v-ați fi lăsat poate de cuplete și N. Stroe ar fi rămas... N. Cunoscut!

— Deh! pe lingă visele de adolescent, eu mai aveam unul: să mă fac actor! Și prin 1924, am venit împreună cu alți colegi de liceu la „Teatrul Mic”, pentru a solicita sala în vederea prezentării unui festival al liceului. Nici nu intrăm bine că maestrul Iancovescu ne și întrebă: „Ați venit pentru figurație?” Eu răspund prompt: „Da!” El: „Aveți smoking?” De astă dată toți: „Aveți!” „Și uitînd pentru ce venisem am alergat cu toții care-ncotro, să împrumulăm smokinguri și papioane... Dar am revenit degeaba, deoarece înaintea noastră fuseseră convocați actori pentru figurație. La plecare, însă Jean Georgescu, regizorul de film, pe atunci actor, mă oprește pe sală și-mi șoptește: „Iancovescu a spus să vii numai tu...” Și de atunci vin în fiecare seară...

— Visul dv. începea, deci, să capete contur de... figurant!

— Da, dar vezi că pe atunci eu mai trebuia să joc și pe... elevul! Rol greu, dom’le! Fără... suflor,

nu mergea! Era și normal: seara la teatru, dimineața la liceu... Cîm mai puteam să învăț? În pauze Dar nu în cele dintre ore, ci dintre. acele! Odată chiar, trebuind să intru în spectacol am aruncat din neatenție cartea pe lavă și ar intrat așa în scenă. Noroc că unu dintre interpreți, observînd lipsa paharelor, a luat cartea în mînă și m-a salvat spunînd: „O să ber cum scrie la carte!” Și de neica n-am mai dat vreo trei zile pe la școală!

— Ați vrut, probabil, să fiți consecvent: figurant la teatru, figurant la... liceu!

— Deh, arta cere sacrificii... Și apoi, pînă cînd să fi fost figurant Am vrut să învăț actoria, și dec să intru la conservator. Și ar intrat.

Iar la 20 de ani, am apărut în primul rol mai important: vicontel Langeois din piesa „Azais” de Verneuil, la compania „Bulfinski”!

— Și ce-au spus cronicarii teatrali despre debutul dv.?

— Care cronicari? Unul singur tatăl meu, care după spectacol mi-a spus: „Lefter e foarte bine Iancovescu e bine, tu... ai un costum foarte frumos!”

— O dovadă în plus că tatăl dv. a fost un om serios. Și măi ales... sincer!

INTERVIURILE „URZIGII”

— Așa e. Dar vezi că după taț m-a văzut... Tănase, pe cînd jucă rolul unui croitor într-o operetă franceză la „Teatrul Liric”... De astă dată, amîndoi aplecînd urechea la aplauzele publicului au fost de acord că:

...TATA: „Fiule, te poți ține de-acum de teatru...”

... TĂNASE: „Mitică, vino la Cărbuș!” Și, iată-mă deci în 1930, ca actor de revistă în spectacolul „Ai, n-ai — dai” de N. Kirîțescu. Și am chiar un motiv în plus să-mi aduc aminte de acest spectacol: fiind în turneu la Caransebeș, și cum pentru a intra în scenă trebuia să trec prin curtea unei școli, mi-a ieșit în față un dulău, care nici în ruptul capului nu mi-a dat voie să intru în scenă.

— Mai știi? O fi fost un ciine cu... spirit critic!?

— Tot ce-i posibil! Însă Tănase rîzînd de pățania mea, mi-a zis: „Mă Mitică, și-n teatru trebuie să te înveți cu... cîinii!” La care eu am răspuns: „Cîinii latră, „Cărbușul” trece!” Numai că pe atunci, „Cărbușul” trecea, venea vara, teatrele se închideau, iar noi nu puteam trăi cu... „relăche”. Noroc că mă mai vedea pe scenă cite-un director de cinema, care mă angaja, „mai de voie, mai de Stroe”, pentru umplerea pauzelor dintre filme. Și astfel a apărut deseori la cinematograful „trupa lui Stroe”...

— Și cine făcea, mă rog, parte din așa-zisa „trupa a lui Stroe”?

REVISTA... „URZICA“

VASILACHE ȘI... DALE UMORULUI

— Mulți, căci se schimbau în fiecare vară, dar numai despre unul pot spune că nu s-a schimbat niciodată: Vasilache! Și cine ar fi putut bănui atunci, prin 1929, că anonimul pianist, adus de Fory Eterle, pe când eram la compania „Maximilian“, va deveni minunatul și neuitatul meu prieten? Și totuși, la o serată artistică, în care el imita o orchestră întreagă, iar eu pe nenumărați artiști, ne-am descoperit reciproc, devenind de atunci, pentru mulți ani, un singur suflet de actor: Stroe și Vasilache!

— După cum bine se știe, dumneavoastră amândoi, erați un „suflet“ cu multe însușiri: scenice, radiofonice, cinematografice, și înainte de toate un suflet vesel, nu glumă!

— Tocmai pentru că ne țineam de glume, ne-am făcut prin 1932, într-o cabină la „Alhambra“, un plan... serios: ne propunem să realizăm împreună un spectacol al nostru, un film, un teatru și un turneu în străinătate. Și, deși eram cel mai mic colectiv artistic din lume, aveam totuși ceva în plus față de alte teatre: la noi nu existau certuri, vedetism, invidie, patima succesului personal și alte vicii de culise. Fiecare se gindea la noi, la revista noastră, și asta era esențialul...

— Dar planul pe care vi l-ați propus, l-ați realizat la toți „indicii“?

— I-am realizat în proporție de... 125%! Depășirea am făcut-o la... Radio, unde inițial am fost chemați să convingem pe auditorii că... „muștarul „Flora“ e delicios“... Dar într-o zi ne-am gândit că decît să facem reclamă muștarului, tot mai bine e să ne facem reclamă nouă! Și le-am adus un scheci scris de noi, care deși a fost primit cu replica „Pentru asta n-avem bani“, noi i-am combătut cu un argument formidabil: „Cum? N-aveți bani? Atunci... cîntăm gratis!“... Și am început să cîntăm: „Alo, alo aici e Radio, Stroe și Vasilache, lache-lache-lache“...

— Depășirea am văzut-o. Rămîne acum să vedem cum s-a realizat „Stroe și Vasilache“ 100%.

— La capitolul „filme“, de pildă, am făcut, în 1935, „Bing-bang-ul“ nostru.

Și am înființat, în 1936, Teatrul Majestic, unde am prezentat revistele scrise de noi „Bucureștiiul ride, Bucureștiiul cîntă“, „Tic-tic-tic“ în colaborare cu Puiu Maximilian, „Olimpiada veseliei“ și altele...

— Acum cînd aveți și teatrul dv., vreau să cred că și umorul prospera...

— Prospera și nu prea. Și cînd nu prospera, ne luam amîndoi geamantanele și o porneam în turneu prin țară. Mi-amintesc că la Simeria, nefiind anunțate spectacolele noastre, ne-am zis: „Hai să lipim noi afișe!“ Și-am pornit-o pe stradă cu căldarea și bidineaua; dar iată că un trecător, citind numele noastre de pe afiș, reflectează: „Niște bețivani“. Noi tresărim și-l întrebăm: „Ii cunoașteți?“

„Sigur, dom-le, am băut cu ei la Brașov“. Vasilache însă îl întreabă: „Și cine e mai bețiv?“... „Amîndoi!“ Atunci eu intervin: „Seuzați, dar noi sintem Stroe și Vasilache!“ Cei din jur fac haz, iar cetățeanul conchide: „Artiști care lipesc afișe pe stradă, nu pot fi decît niște bețivani!“

— Turneul prin țară a fost, deci... amețitor! Dar cu turneul în străinătate cum a fost?

— A fost respectat conform planului, căci în vara anului 1938,

N. STROE

văzut de NELL COBAR

„Stroe și Vasilache“ au cîntat la... Radio-Paris și au glumit la un teatru francez de music-hall. Iar apoi, planul nostru fiind epuizat, ne-am reintors la „Cărăbușul“ lui Tânase, care se pregătea să-și ia zborul într-un lung turneu prin Turcia, Orientul Apropiat și Egipt, cu spectacolul „Tânase Revue“, regizat de mine și cu texte în limba franceză de Eugen Mirea și alții... Iar în Egipt, spectacolele noastre au avut o asemenea răsune, încît au stîrnit și curiozitatea regelui Faruk, actualul rege al localurilor de noapte, care ne-a invitat să dăm un spectacol la palat. Și cum regele voia să vadă cum se montează un spectacol, el a pornit incognito printre mașiniști și decoruri, înainte de începerea spectacolului. Un mașinist însă tot împiedicîndu-se de „individul cu pelerină“, care se plimba printre decoruri, s-a răstît la acesta: „Dă-te, mă, mai încolo, că nu putem să montăm!“ Dar peste o clipă, mașinistul respectiv, aflînd de la aghiotantul regelui cine e persoana respectivă, i se adresează cu plecăciune: „Excusez, monsieur le roi, ca la voi acasă!“... Și astfel am dat spectacol la palat, în fața a 5 persoane... mari și late!

— Fiînd în Egipt, aveți ocazia să întrebați Sphinxul ce crede despre umor...

— Ar fi fost inutil, căci... „Statuile nu rid niciodată“... așa că noi am rămas la părerea noastră și cînd ne-am întors în țară am scris revista „Radio-Tânase“, în care s-a lansat cîntecul lui Vasilache — „Toată ziua-n ascensor“... Și cum ne aflam în 1940, cînd Hitler se afla în plină ascensiune, i-am dat acestuia „atenția“ cuvenită, într-un cuplet aluziv cu refrenul „E ușor să ureci pe scară, dar să văd cum o coboară“.

— ... Începuse o perioadă de loc favorabilă veseliei.

— Și totuși, chiar atunci, Risul n-a putut fi ucis. Noi, artiștii, sincerii lui prieteni, îl ajutam să-și facă loc spre inima oamenilor, pentru a le descreți frunțile și a le naște optimism și încredere în viitor.

... Urgia războiului a răpit însă din mijlocul nostru, la 4 aprilie 1944, în timpul unui bombardament pe minunatul om, prieten și artist, care a fost Vasilache...

— Și după 23 August 1944?

— E greu să redai emoția pe care o încerci, atunci cînd ai în fața ta pentru prima oară 20 000 de oameni care rid și aplaudă mereu. Era primul 1 Mai liber, în 1945, și acolo în parcul Herăstrău am văzut ce înseamnă contactul cu un public nou, entuziast, care știe să stimuleze pe actori și căruia „de aceea, ești în stare să-i dăruiești și o mie de bisuri“. Și apropo de aceasta, vreau să amintesc faptul că după doi ani, cînd s-a organizat, cu prilejul unei sărbători, o întrecere între actorii care apăreau pe diferite estrade, eu am fost acela care am cîștigat această competiție, căci am cîntat pe 20 de scene într-o singură zi!

— Bravo! Să bat în lemn!

— „Bate-n lemn“ — dacă vrei—, dar acesta a fost titlul primei reviste a unui teatru de Stat — pe care am scris-o împreună cu A. Felea și N. Kanner, colaboratorii mei apropiați — și în care am apărut la noul Teatru de revistă, înființat în 1948.

— După cite știu, ați început să bateți apoi și-n... microfon!

— Da, făcînd... „caricatura la Radio-magazin“, prin cunoscutul

„Alo, aici e Stroe“... Cit despre efectul acestor „caricaturi“ mi-a fost dat să fiu martorul unui dialog între cîțiva cetățeni care curățau zăpada pe o stradă, în perioada cumplitului viscol din 1953: „Dă-i mai tare, că-ți face Stroe caricatura la Radio!“... „Eh, caricatura asta nu se vede“... „Nu se vede, dar se simte!“

— Și bănuiesc că în urma obiecției că, deh, caricatura „nu se vede“ v-ați urcat pe scenă și ați rostit în public... „Te văd, te văd!“

— Nu, asta am spus-o mai înainte, pentru a arăta apoi, împreună cu alți colaboratori, că în viață trebuie să te porți „Fără mînuși“, purtînd bineînțeles, mai departe, „Pe aripile revistei“, „Și în glumă și în serios“... și în sala Dalles, nenumărate probleme la ordinea zilei, care au primit și în ultimul timp răspunsul „Alo, aici e Stroe“ și „Do-re-mi fa-sol-la-Stroe“!

— După ce-ați trecut în turneu atîtea... reviste, ce ne mai puteți spune despre revista și spectatorii ei din zilele noastre?

— Aș vrea să relatez o intîmplare petrecută într-un turneu, efectuat în acești ani. E vorba de spectacolul „Alo, aici e Stroe“, care în drumul său prin țară, a poposit și la minierii din Baia Bôrșa. Aici însă, chiar după începerea spectacolului, lumina s-a stins. Și atunci au apărut iute doi mineri, care s-au oferit să ne țină loc de... reflectoare, cu felinarele lor. Incintați de acest gest, noi am reluat imediat spectacolul, care însă a avut și umor extraplan: la prima poantă, unul dintre muncitorii care ne ajutau, a început să ridă atît de tare, încît celălalt a trebuit să-i spună: „Taci mă, că ești reflector!“ Bineînțeles că risul a fost general: rîdeau și spectatorii și actorii și... „reflectoarele“!

— Dar pentru ca spectatorii să ridă și în viitor, ce măsuri ați luat dv.?

— De astă dată am în plan un recital cu selecțiuni din spectacolele prezentate în ultimii 20 de ani, apoi cîteva filme de comedie de scurt-metraj și bineînțeles, un nou spectacol de revistă, pentru care string acum idei în acest dosar, pe care-mi place să-l numesc „borcanul de aur“ al noilor produse umoristice!

— Și pentru că am ajuns la... „borcan“, o ultimă întrebare: cum produceți dv. umorul?

— Aha, vrei să-ți dau și rețeta! Ei bine: întinzi o... foaie, pui ideea, pui sare cît cuprinde, veși piperul... pe unul sau pe altul, amesteci cu atenție totul pînă se așează bine în... vers sau proză, și după ce-ai lăsat să se coacă un timp îl servești... publicului! Numai că trebuie să ai grijă mereu să nu se ardă! (publicul, nu produsul).

— Dacă-i așa, vreau să urez publicului dv... „Poftă bună!“, iar dv. personal noi succes... (g)astro-nomice! La revedere,—Pe curînd!“

SIG. HOROVEANU

DESENE DIN
REVISTA SATIRICĂ
„STÎRŞEL”
(R. P. BULGARIA)

PROFESORUL: — Pentru d-ta care muncă e mai folositoare?
STUDENTUL: — Munca tatălui meu!

— Ehe! Şi acesta mi-a fost şef!

Saxofonul şi cavalul

Un saxofon arătos
numai nichel şi-abanos
încovoiat cu multă eleganţă,
se uita de sus în jos
— ca la o biată zdreanţă —
la un caval scobit din lemn de soc
şi găurit din loc în loc,
nelustruit şi fără ornamente.

„Cu care dintre instrumente
să te compar, tu, fluier ne-nsemnat?”
întrebă saxofonul,
filfizonul.

„Socot că n-ai să fii neobrăzat
să vrei să te măsoari cu instrumente de suflat,
cu-un saxofon, cu-n clarinet sau cu-n fagot,
că prea îmi pari netot!
Doar nu poţi scoate tonuri grave,
să urci sau să cobori octave,
nu eşti în stare să parcurgi cromatice
poţi scoate numai nişte sunete astmatice
şi, poate, cu glăscioru-ţi de copil,
să tremuri câte-un tril,
să cînţi unui cioban, măi cavale,
de dor şi de jale
sau, cum îi ziceşi voi, de-alean.
Doar oilor să le apari
un virtuos din ăia mari,
alătura de-un răget de măgari!”

Cavalul scoase un suspin
şi, după puţin.

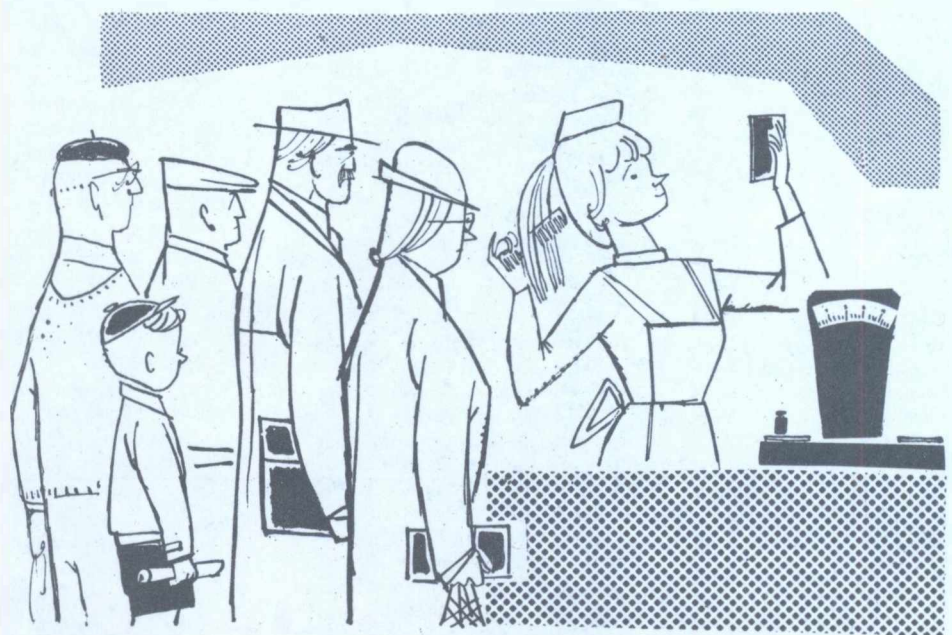
grăi cu glasul lui cel cald şi lin:
„Să trăiţi, cucoane
saxofoane!
(Aşa îmi pare
că se spune unui boier alit de mare).
E drept că n-am zorzoane,
că sînt doar găurit
şi nu-s de-un meşter mare făurit.
Dar port în mine adieri de vînt
din care se-nfiripă uneori un cînt,
şi duc cu mine susur de izvoare

cînd dă ciobanul turma s-o coboare,
iar frunzele mi-au dat şoptitul lor
şi graiul l-am luat de la popor.
Căci tot ce are mai duios în suflet,
a pus să-ngine-n mine prin răsuflet.
E ghiersul meu ivit din caldu-i piept
şi tot spre a lui inimă-l îndrept!”

Vorbi cavatul — iar boierul saxofon
s-a pomenit... afon!

I. C. MĂTĂSARU

Desen de EUGEN TARU

COADĂ...

ALO, TELEFOANELE!

— Alo, telefoanele? Dudaie, te rog, aș vrea să vorbesc...
 — Interurban? Formați 09!
 Hîr, hîr...
 — Alo, telefoanele?
 — Ce număr aveți?
 — La ce?
 — Cum la ce?
 — Păi da. Că eu am mai multe numere.
 La pantofi, 40; la guler, 38; la casă, 33; la Loto 13, 32, 27...
 — Tovarășe, noi n-avem timp de glume...
 — Nici eu, duduie. Sint om serios.
 — Dar cu cine vreți să vorbiți?
 — Cu telefoanele...
 — Care telefoane, dom-le?
 — Alea unde ești mata funcționară!
 — Și ce doriți?
 — Să vorbesc.
 — Să vorbiți cu cine anume de la telefoane?
 — Cu ele, cu telefoanele.

Și fiindcă duduia s-a enervat și mi-a închis telefonul în nas, m-am enervat și eu și m-am gândit să vorbesc cu...

Hîr... hîr... hîr...
 — Alo, „Urzica“? Aici un cetățean care vrea să vorbească cu telefoanele, prin intermediul dv.
 — În ce chestiune?
 — Una de telefoane.
 — Și anume?

— Uite, tovarășă „Urzica“, despre ce este vorba: Știți și dv. că în ultimii ani rețeaua de telefoane publice a luat un avînt demn de toată lauda. S-au instalat posturi în magazine, în restaurante, debite, bufete, intrări de blocuri etc. S-au instalat de asemenea numeroase telefoane pe străzi, fie în cabine, fie direct pe zidurile caselor. Deci, în ceea ce privește numărul lor, nimic de zis. Nu același lucru însă se poate spune și despre modul cum au fost repartizate, în raport cu necesitățile publicului. Astfel, pe Calea Victoriei — între strada Biserica Amzei și Ministerul Industriei Alimentare, există și pe dinăuntru și pe dinafară, vreo opt posturi. Tot așa, în Piața Eminescu — în afară de cabinele telefonice din incinta Oficiului poștal de-acolo — se mai găseasc câteva telefoane, exact vizavi, sub porticul unui bloc.

În schimb, pe multe artere de mare circulație, cum ar fi — de exemplu: B-dul Ana Ipătescu, Șoseaua Kisseleff, sau interminabila Cale a Rahovei, de-abia găsești ici-colo, cite un telefon extern, majoritatea fiind instalate în magazine, care — conform orarului de lucru, ziua sînt închise între anumite ore și noaptea pînă a doua zi.

Și-atunci ce se face cetățeanul căruia — dintr-un motiv sau altul — îi sfîrșie călcîiele și îi crapă buza după un telefon public? Nu mai vorbim de cazurile de mare urgență, cînd trebuie chemat un medic, Salva-re sau Pompierii...

Și cu acestea zise, hîr... hîr... hîr....

— Alo, telefoanele? Tot eu sînt, duduie, ăla de-adineauri cu telefoanele...
 — Și ce doriți?
 — Să vă spun că am vorbit și să vă mulțumesc că mi-ați dat legătura.
 — Dar nu v-am dat nici o legătură, domnule...
 — Ba da! Mi-ați dat-o cu „Urzica“...

CONTRATIMP

Totdeauna, cînd toate roadele pămîntului sînt în plină exuberanță, mi-a plăcut să mă plimb prin piețele Capitalei, încorporîndu-mă, ca o piesă oarecare, în mozaicul pitoresc, mișcător și sonor, al mulțimii cumpărătoare. (Mai ales „sonor“, știut fiind că majoritatea cumpărătorilor din piețe — este

compusă din femei, fiecare fiind prevăzută cu plasa în mîna și cu gura la îndemînă).

Într-adevăr, cum să nu-ți placă să te oprești în fața unui „Aprozar“, de exemplu, prezentabil și bine aprovizionat, de pe mesele căruia îți încîntă ochiul și îți stimulează apetitul, orgii de pătlăgele roșii cu bucile plesnind de soare și de sănătate, ardei grași ca niște cornuri ale abundenței cu capac, verzele ca niște bile de popice infoiate, conopidele cu obraji ciupiți de vărsat, clăile de cartofi cu iz de pămînt reavăn, morcovii de mărgean ca niște înghețate roz, pe băț, usturoiul cu turle minuscule de biserică slavone, regimentele de ceapă cu chivăre de cuirasieri, pătrunjelul lucrat la traforaj și mărarul cu frunzele roase de invidie, firele de praz tînăr ca un mănunchi de cravașe pentru ponei, căpițe de cireșe cu singele nou, ridicat în obraji pietroși, lăzi cu caise, ca niște gălbenușuri de ou aliniate, vișine pătimeșe de parfum, cireșe amare, negre în cerul gurii, căpșuni cu șolduri de cadine și pielea găinii ca țatele, zmeură cu gropițe în bărbie și atitea alte minuni de artizanat estival, rezultat al colaborării binecuvîntate dintre soare, pămînt și apă.

Ei, dar dacă din punct de vedere estetic și apetisant cetățenii — ca și mine, desigur — nu pîdesc decît încîntați de felul în care se prezintă unitățile Aprozar, în marea lor majoritate, nu tot același lucru se poate spune despre ele și din punct de vedere „practic“. Și asta, din cauza originalului program de funcționare al acestor unități, care le obligă să fie deschise de la 6—7 dimineața pînă la 11 și redeschise — după cinci ore de inactivitate —, adică la ora 16. Or, toată suflarea muncitoare (și aceasta reprezintă grosul populației) pleacă la serviciu între 6—7 dimineața, cînd nimeni n-are timp de făcut „piața“ și iese, de la datorie, între orele 14,30—15,30, cînd Aprozarele fiind închise, nimeni nu poate să se aprovizioneze cu fructe și legume, care — mai ales pe timpul verii — constituie baza alimentației obștești. Sau, cu alte cuvinte, cetățenii cu timpul și Aprozarul cu contratimpul.

Lupul

I E R B I V O R

de VICTOR SIVETIDIS

Intr-o zi,
 Hoinărind la intimplare,
 Lupul tînăr se trezi
 Pe-o cărare
 Lingă care
 Se afla-n pripon o vacă
 Mare, lată
 Și bălțată.
 Nesciînd ce să mai facă
 De uimire și de frică
 Lupul, carevasăzică,
 Speriat îngrozitor
 De un astfel de-animal

Colosal,
 (Nu știa că-i ierbivor)
 Întrebă cu voce-albastră:
 — Cine sînteți dumneavoastră?
 — Cine vrei să fii? Balaurul
 Și mă trag din Minotaurul...
 — Și cu ce v-alimentați?
 — Fleici, rotlete și cirnați
 Și ca antica mea rudă
 Mai mîinic și carne crudă
 Și mugă profund: Muu, Muu!
 — Hai, acum răspunde tu,
 Ce mîinici de obicei?
 — Iarbă, fructe și hamei,
 Zise lupul tremurînd
 Cu un glas nespus de blind
 Și deodată o zbughi.
 Ca pornit din pușcă, și
 Dispăru de pe cărare
 Încurcîndu-se-n picioare.

MORALA:

Lupul cînd e temător
 Brusc devine ierbivor.

prelucrare în versuri din limba greacă
 de MIRCEA PAVELESCU

Desen de RIK AUERBACH

— Paharul ăsta e plin de ruș! Vrei să mi-l schimbi?
 — Să-ncerc! Ce nuanță doriți?...
 2

A m i c u l m e u „c u s u

L-am întâlnit la Gara de nord din București.
— Nu-mi place, nu-mi place, mă acostează el în loc de bună-zia.

— Da' ce s-a-ntîmplat, tovarășe Nae?
— Ce să se întîmple? Vreau să plec la Cîmpulung-Muscel, —da' trebuie să schimb trenul la Golești.

— Da, —și?
— Cum „da, — și“? De ce să nu-l schimb la Pitești? Oraș mare, reședință de regiune...

— Păi asta-i ruta, nea Nae!
— Înțeleg: da' de ce?

Ne-am urcat în vagon.
— M-a supărat rău soacră-mea, îmi zice, în clipa în care trenul se puse în mișcare.

Nu l-am întrebat de ce l-a supărat, dar amicul meu m-a lămurit:

— Îi prescrie, dom-le, doctoru' un medicament contra insomniei: la fiecare două ore o lingură. Eu, săritor, cum mă știi — nu mă laud, dar așa sint: săritor și inimos — îi dau o lingură seara la 9 și mă duc să văz filmul cu acrobații — nu-ș-cum îi zice. Mă întorc la 11 noaptea. Au trecut, deci două ore. O trezesc din somn — că adormise soacră-mea. Zic: ia lingura de medicament.

Ea, de colo:
— Și d-aia m-ai trezit, mă circotașule?
— D-aia, zic, și nu mă circotași: nu scrie aici, pe rețetă: la fiecare două ore o lingură? La ce te-ai mai dus la doctor dacă nu-i respecti sfaturile?

— Păi bine, mă, zice ea — medicamentul e contra insomniei și dacă m-ai văzut dormind — la ce dracu' m-ai mai sculat?

Tovarășul Nae se uită la mine:
— Ca să vezi, dragă, unde duce filotimia mea! Ei, îți place?

Dau din cap ca să înțeleagă Nae ce-o vrea. La Titu, un bătrînel deschide ușa compartimentului și ne întrebă, moale:

— E vreun loc liber?
Dau să răspund, dar Nae sare de colo:

— Nu!
Bătrînelul privește spre locul de pe canapea — loc liber — pe care Nae își pusese pălăria.

— Nu vă supărați, stăruie bătrînelul, și locul acela (și arată spre pălărie) e ocupat?

— Da!
Intervine alt călător din compartimentul nostru, adresîndu-se tovarășului Nae:

— De cine-i ocupat, că pînă aici, la Titu, nu văzui pe nimeni?

— E ocupat de mine! răspunse cu arțag Nae. Nu-mi văzuși pălăria?

Și, foarte mîhnit:
— Ce o a m e n i, dom-le! Profită că sint de felul meu modest. M-ai auzit vreodată lăudîndu-mă?

— Asta-i drept, zic, dar lasă-l pe tovarășul acela vîrstnic să ocupe locul. Pălăria o poți pune sus în plasă.

— Da!/? se miră Nae, și, după un minut de adîncă gîndire:

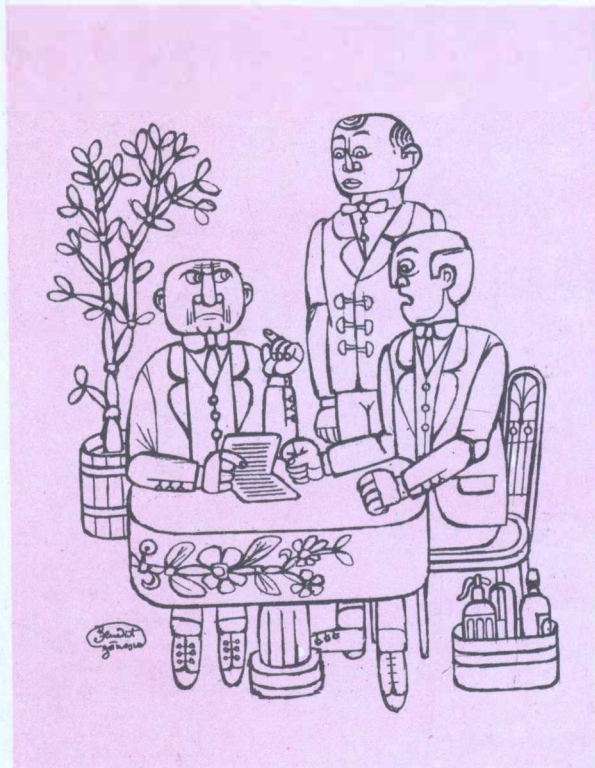
— Bine... tovarășe... hei, tovarășe... vino dom-le aici, uite, mi-am luat pălăria, ia loc dumneata... ca să nu zici că sint cusurgiu!

Am ajuns la Cîmpulung. Tovarășul Nae se ține de mine scai.

La hotel.
— Nu vă supărați, tovarășe, întreg hotelul e ocupat de circul maghiar, ne spune portarul.

— Zău? făcu Nae, pornit pe ceartă, e ocupat, auzi? Da' camere cu baie aveți?

— Nu, da' avem baie pe sală.
— Instalația e bună?

— Foarte bună!
— Atunci dă-mi o cameră fără baie.
— Păi v-amspus, tovarășe, că întreg hotelul e ocupat de artiști!

— Ei, — și ce dacă mi-ai spus? Am înțeles imediat. Da' se vede cît de colo că dumneata, tovarășe portar, ești cam certăreț. Se întoarce către mine.:

— Așa-i?
Apoi, șoptindu-mi la ureche:

— Am unde să trag. Mă așteaptă un fiu de-al meu, locuiește aici, vizavi de gară. Casă bună, baie, telefon, televizor...

— Atunci, mă mir eu, de ce-ai mai venit la hotel?

— Eee, face Nae, așa... ca chestie!
Ne-am luat rămas bun. Eu am găsit o cameră în oraș. Nae s-a dus la ai lui.

Seara iau loc la o masă în grădina de vară a restaurantului.

N-apuc să răsufli ca lumea — și, iată-l pe amicul meu Nae.

Se așază și lovește cu bastonul în masa.
— Ce doriți? îl întreabă ospătarul.

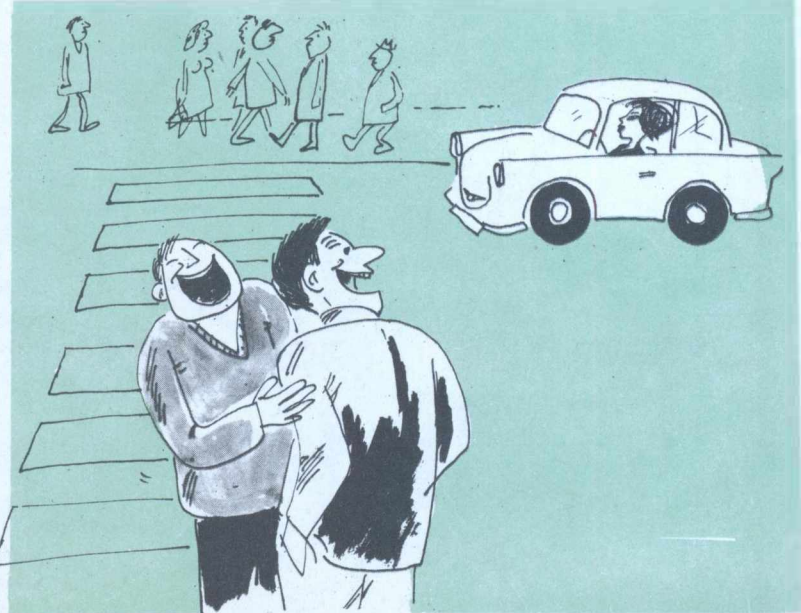
— O listă!
— Poftim! O aveți chiar în fața dumneavoastră! Ați pus mîna pe ea!

— Ei și — ce? se supără Nae. Auzi: am pus mîna! Da' ce, e de sticlă? Se sparge? Am pus mîna!

Ospătarul, amabil:

— Hai Ene II III!
— Ești formidabil! Nu vezi că-i Nunweiler IV?!

— Ha, hai E bună! Da' p-ala cu Trabantu' o știți?
— Nu. Cine e?

Desen de M. STĂNESCU

giu l"

— Vai, de mine, da' n-am spus nimic.
— ați întrebat de listă...
— Bine-bine! îl taie Nae — se vede c-ai
nef de ceartă!

Ospătarul a plecat și s-a înapoiat cu o
orbă comandată de mine. În timp ce
încam, tovarășul Nae citea lista foarte
ent.

Apoi îl cheamă din nou pe ospătar:

— Ia zi, altceva n-aveți?
— În afară de felurile de pe listă?
— Da, în afară, îl îngină Nae, posomorît.
— Apăi... conserve!
— Ce fel de conserve?
— De pește... de carne... de legume...
— De fructe n-aveți?
— Avem... de toate fructele!

— Așa? Bine!

Mă lovește cu cotul:

— E bună ciorba?

Eu:

— Foarte bună!

Ospătarul se simte obligat să-l îndemne:

— Luați și dumneavoastră o ciorbă de
rișoare! E delicioasă!

— Nu mă învăța pe mine ce să iau! Iau
— mi place. Să nu-mi vîri pe gît ce vrei
mneata! Mie să-mi dai... o ciorbă de
rișoare!

Și către mine:

— Ai auzit? Să iau ce-i place lui?!

...A doua zi, ieșind din casă, îl zăresc pe
varășul Nae certîndu-se cu un vînzător
ziare:

— De ce n-ai „Urzica“?

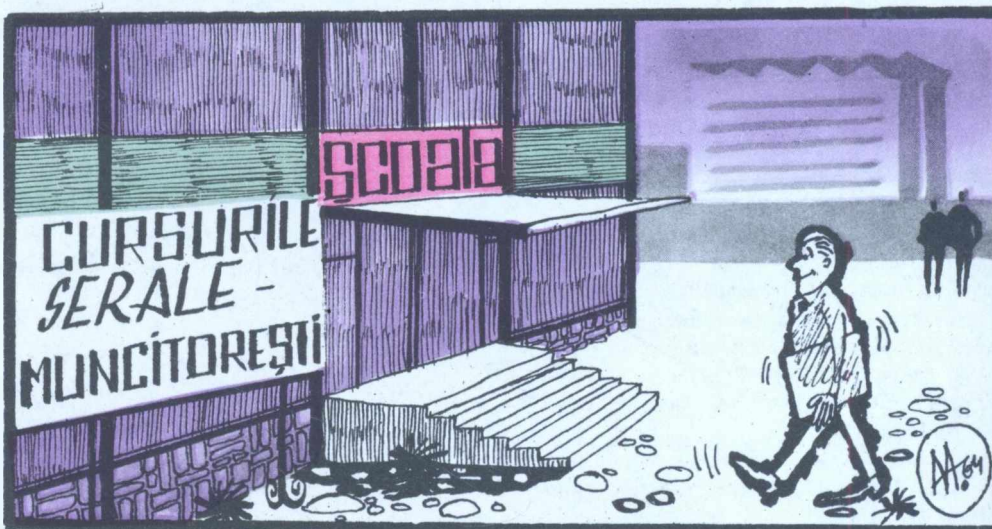
— S-a terminat!

— Da'alta nouă de ce n-ai?

— O s-o am! Apare la 1 și la 15!

— Nu mă interesează! Cer „Urzica“ —
— buie să-mi dai „Urzica“

... Am profitat de un getax, i-am făcut
nn să oprească și am plecat din Cîmpulung
adică n-am plecat: am fugit!

S-AU REDESCHIS ȘCOLILE

Desen de ADRIAN ANDRONIC

EPIGRAMA ÎN SPATELE CORTINEI

de S. MASSLER

Unui regizor care își neglijează activi-
tatea la teatrul la care este angajat,
lucrînd „cu bucata“ pe alte scene.

*Stătea cufundat în lectură
Și-l vedeam însemnînd de zor
— Pregătești o nouă lovitură?
— Citesc... Mersul Trenurilor!*

Despre spectacolul „Bucătăreasa“ (Tea-
trul C. Nottara).

*Am văzut „Bucătăreasa“
Și e lesne de-nțeles
Că de-atuncea îmi iau masa
Numai la... Bufet-expres!*

Teatrul din Brașov a prezentat un
spectacol slab: „Pericle“ de Shakes-
peare.

*Privind un Shakespeare slab jucat
Eu de necaz m-am îmbătat
Și am mai comandat cinci sticle
La parastasul lui... Pericle!*

Lui Mircea Crișan care realizează o
remarcabilă creație în spectacolul „Eu
și materia moartă“ la Teatrul „Tăndă-
rică“.

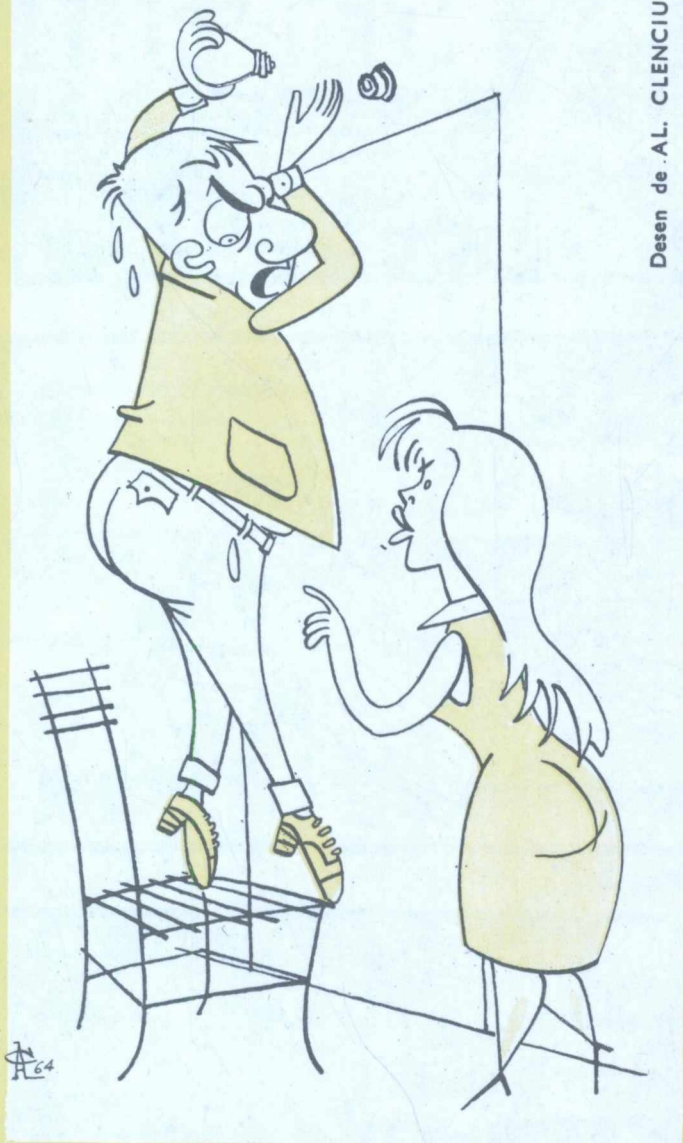
*Ai dovedit-o evident
Cu fantezie și talent
Că se poate face... artă
Chiar și din... materie moartă!*

ÎN DOCUMENTARE

de SADI RUDEANU

S: Tovarăşe, dacă nu te superi, mata eşti de la fabrică?
 T: Da. Ce doriţi?
 S: Uite, eu scriu un scenariu şi aş vrea să mă documentez dacă se poate!
 T: Cu plăcere! Vă stau la dispoziţie!
 S: Bravo! Ce telefon aveţi?
 T: Cine?
 S: Fabrica!
 T: De ce vă trebuie telefonul?
 S: Păi cum vrei să mă documentez, frate, dacă nu ştiu numărul de telefon?
 T: Eu spuneam să mergeţi cu mine acolo, la...
 S: Formidabil! Merg cu dumneata la o bere şi-mi spui tot!
 T: La o bere?
 S: Hai la două!
 T: Nu, tovarăşe, la fabrică!
 S: Păi ce, la fabrică aveţi bere?
 T: Nu prea!
 S: Atunci stăm aici (scoate carnetul şi notează). Deci, ce produceţi dv.?
 T: Utilaj agricol!
 S: Adică ce?
 T: Tovarăşe, dumneata la ţară ai fost vreodată?
 S: Am fost!
 T: Şi ce-ai văzut acolo?
 S: Mirele şi mireasa, că am fost la o nuntă! Dar să continuăm documentarea...
 T: Uite, frate, noi producem batoze!
 S: Batoze! Astea ce fac?
 T: Treieră!
 S: Cutreieră se spune, nu treieră!
 T: Treieră, tovarăşe, treieră griul!
 S: A, griul!... Cum adică îl treieră?
 T: Pe o parte ies boabele şi pe o parte ies paiele!
 S: Deci are două părţi!
 T: Are mai multe!
 S: Mai multe? Şi atunci pe celelalte părţi ce iese?
 T: Nu mai iese nimic!
 S: Bine de ştiut! Deci are două părţi cu folos şi mai multe părţi inutile! Şi cum arată o batoză de asta?
 T: Păi hai s-o vezi!
 S: Lasă, spune-mi dumneata! E mare?
 T: E ceva...
 S: Cît de mare? Arată cu mâinile!
 T: Nu pot că e mai mare!
 S: Cît o casă?
 T: Mai mică!
 S: Cît o masă?
 T: Mai mare!
 S: Deci între masă şi casă! Şi cum merge?
 T: Cu motor!
 S: Cu motor? Şi ia o sută pe oră?
 T: Cum o să ia, frate, o sută pe oră?
 S: Ai dreptate, că-l dă la legea circulaţiei şi-i ia un talon! Şi fără talon nu treieri, este? Deci cu batoza m-am lămurit! Altceva cu ce vă mai ocupaţi?
 T: Facem combine!
 S: Nu se spune combine! Se spune combinaţii!
 T: Nu, tovarăşe, facem combine, nişte maşini agricole complexe! O combină seceră, treieră, separă boabele de paie, de pleavă şi le colectează în saci!
 S: Deşteaptă maşină, tovarăşe! Altceva ce mai face?
 T: Ce să mai facă? Scenarii nu scrie!
 S: Asta ar mai lipsi! Şi cum arată o combină?
 T: Cam greu de explicat! Trebuie s-o vezi!
 S: N-ai o poză?
 T: Am, da-s cu nevasta!
 S: Nu frate, o poză de combină!
 T: Asta n-am, dar dacă tot sin-teţi în documentare, poate mergeţi la fabrică!
 S: N-am timp! Dacă o să pierd vremea prin fabrici, cînd mai scriu? Spune-mi măcar, e mare?
 T: Mare!
 S: Cît o casă?
 T: Aproape!
 S: Cam ce casă: hol, două camere, baie şi bucătărie sau mai mare?
 T: Nu! Cam o cameră, hol şi baie!...
 S: Fără terasă!
 T: Ba şi cu terasă, că are platformă de încărcare a boabelor în saci!
 S: Curte are? Adică nu... stai! Asta cum merge?
 T: Tot cu motor!
 S: Tot cu motor! Bun! Dar acum, de cînd cu claxonatul interzis, îi mai puneţi claxon?
 T: Ce claxon, frate? Vezi-ţi de treabă!
 S: Mă rog, treaba voastră! Şi cum taxează asta la drum?
 T: Ce să taxeze?
 S: Păi nu-i puneţi aparat de taxat? Se încasează aşa după ochi?
 T: Asta-i maşină agricolă, tovarăşe, nu-i Getax! Mai doreşti ceva?
 S: Ce mai produceţi?
 T: Semănători!
 S: Bun! Şi ce face o semănătoare?
 T: Seamănă!
 S: Cu cine?
 T: Cum cu cine?
 S: Ai spus că seamănă! Cu cine seamănă?
 T: Seamănă boabe, omule, să-mînţă! Este o unealtă agricolă de semănat!
 S: Păi spune aşa, de ce mă încurci? Deci cam asta ar fi! Acum te las că mă grăbesc! Mai am o documentare de făcut!
 T: Serios?
 S: Trebuie să scriu ceva în legătură cu o fabrică de încălţăminte!
 T: Aha! Şi unde te duci în documentare?
 S: Unde să mă duc? La meci!
 Să v-ad cun merg bocancii!

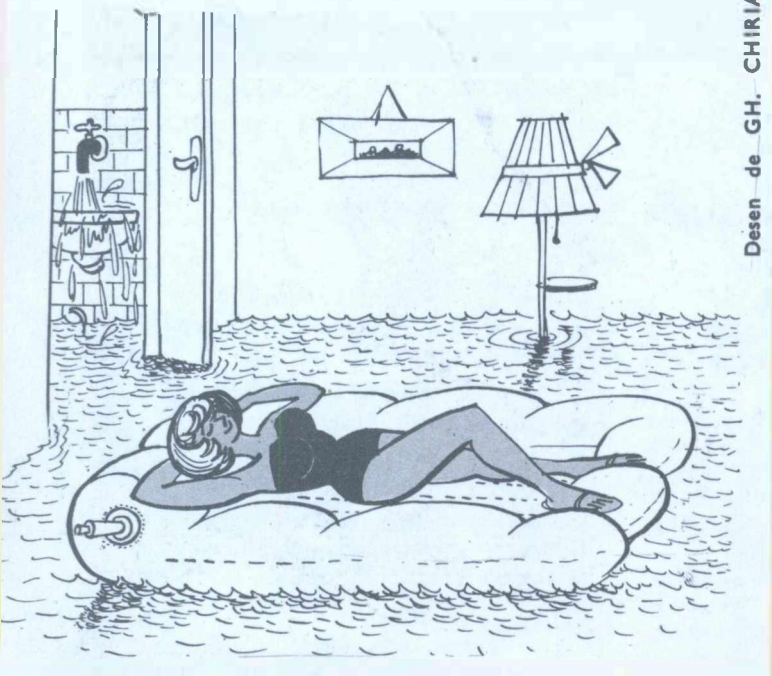
Desen de AL. CLENCIU

- Fii calm, dragă, nu te aprinde așa!...
 - Cu mine vorbești, sau cu... becul?

LA ÎNTOARCEREA DE LA MARE

Desen de GH. CHIRIAC

PUTEREA OBIȘNUINȚEI...

— Și cine se ocupă de sectorul ăsta?
 — Tovarășul lordache.
 — Dar de tovarășul lordache nu se ocupă nimeni?!

Despre vehicule

Vehiculele sînt niște mijloace de transport. Ele sînt de trei feluri:

- autobuze I.T.B.;
- trenuri de marfă;
- mașini de transportat pline.

Aceste vehicule duc, plimbă și transportă. Autobuzele I.T.B. îi duc pe călători, trenurile de marfă plimbă țevi, iar mașinile de pline transportă porcei.

București-Șindrilița, fără orar

Autobuzele I.T.B. care circulă de la București la Șindrilița (în direcția Urziceni) pleacă din București la ora 6 și 40 dimineața, de la capătul tramvaiului 1.

La acest punct de pornire nu e afișat nici un fel de tabel cu plecările și sosirile autobuzelor. Cetățeanul care vrea să știe la ce ore are autobuze pentru înapoiere de la Șindrilița, e informat... verbal de către șoferul autobuzului cu care pleacă la ora 6,40 și de către funcționarul numit „cap de linie” că autobuzele de înapoiere au plecări din Șindrilița la ora 15,30 și la ora 19.

Cetățeanul călătorește liniștit, se duce unde are treabă și vrea să se înapoieze cu autobuzul care pleacă din Șindrilița la ora 15,30. În acest scop, se instalează omul — din vreme, de la ora 15 și 5 minute — în prima stație de pe șosea și... așteaptă să vie autobuzul de la Șindrilița. Când constată că s-a făcut ora 16 și autobuzul n-a mai venit, află de la un trecător că autobuzul „de ora 15 și 30” a plecat din Șindrilița la ora... 15.

Apoi cetățeanul se întoarce la București cum poate, și cugetă — cu satisfacție — că aceste autobuze care circulă fără orar au însă la punctele terminus cite un „cap de linie”.

Și atunci, de ce oare circulă fără cap?...

Vulcan-Borzești, în 52 de zile

La stația C.F.R. Vulcan au fost predate două țevi, în greutate de 180 de kg, spre a fi transportate la Termocentrala Borzești, adică la o distanță de circa 544 de kilometri.

Parcurgînd această distanță, cele două țevi au făcut următoarea frumoasă excursie:

— 2 zile plimbare de la Vulcan pînă la Pitești;

— 20 de zile, staționare (...concediu) în stația Pitești;

— 1 zi, plimbare de la Pitești pînă la București;

— 15 zile, staționare în... stațiunea balneo-climaterică București (magazia „16 Februarie”);

— 14 zile, plimbare (...încetșoară, să nu se zdruncine țevile) de la București pînă la Borzești.

În total, o frumoasă excursie de 52 de zile, dintre care 35 în staționare și 17 în plimbare.

Corespondentul voluntar Domnișoru Gheorghe, din Onești, care ne-a sesizat faptul, ne propune următoarea socoteală:

— 52 de zile, înmulțit cu 24 de ore, fac 1 248 de ore;

— 1 248 de ore, împărțit la 544 de kilometri, face o viteză de... 2 km și ceva pe oră.

O asemenea viteză nu-i... o socoteală! Dar socoteala e făcută.

Vinovații... doar s-o dea.

Vasiova-Bocșa, cu șofer și purcel

Cu mașina nr. 52457/BT de transportat pline (mașină aparținînd întreprinderii de panificație din Reșița, secția nr.6. Bocșa), șoferul Danu Ion a transportat — de la Vasiova pînă la Bocșa — un purcel viu și șase persoane idem.

Acest ingenios transport (pardon: transport) a fost apreciat ca incomod de către conducerea întreprinderii de panificație.

În consecință, pentru lipsa de confort și condițiile nesănitate în care a transportat purcelul, șoferului Danu Ion i s-a servit o sancțiune.

La tavă...

C. CRISTOBALD

VREAU SĂ AM UN PEGAS MOV

(Urmare din pag. 3)

— Cu responsabilul? Care responsabil?

— Responsabilul boiangeriei!

— Care boiangerie?

Cine dracu m-a pus să fur Pegasul ăla?! Uite cîtă cicăleală pe capul meu! Continuă tot ea:

— Tu nu-țtelegi că-n tot Bucureștiul nu există nici o boiangerie?

— Imposibil!

— Găsește tu una și du-mi și puloverul meu!

Am străbătut orașul în lung și-n lat. Într-adevăr, n-am găsit nici o boiangerie. M-am dus la Secția industrială a Sfatului popular al Capitalei, la tovarășul Gheorghe Mălin, șeful acestei secții.

— Tovarășe Mălin, vreau să am un Pegas mov, iar nevastă-mea un pulover albastru.

— Să fiți sănătoși! Pînă-n '66 nu se poate vopsi nimic. În 1966 este prevăzută construirea unei vopsitorii chimice.

— Și pînă atunci?

— Nu pot să v-ajut decît cu un oftat. Am deschide o boiangerie, dar n-avem local.

— În tot Bucureștiul nu se poate găsi un local?

— Uite că nu se poate!

Am dat drumul Pegasului. Îl fur din nou prin '66, cînd se va deschide boiangeria. Pînă atunci, scriu fără Pegas. Scriu cu un „Pelikan”.

NICUȚĂ TĂNASE

La teatru unii spectatori tușesc zgomotos acoperind replicile actorilor.

— Cum a zis?!... Că parcă nu e în text!
 — „Luați Tusocalmin”!

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

PERALTA AZURDIA: — Am instaurat în Guatemala un regim parlamentar cu vederi de dreapta!...

Desen de V. TIMOC

CEI MAI MULȚI, EXCEPTÎND MAJORITATEA... sau cum sare Franco în ajutorul... minerilor

Nu-i un secret pentru nimeni că Franco o duce cam prost din cauza minerilor. Dar și minerii o duc cam prost din cauza lui Franco. Pînă aici, reciprocitatea e perfectă.

Minerii, cînd o duc prost, fac grevă. Aici, reciprocitatea nu mai e perfectă. Franco nu face grevă. Cu cît sînt mai mulți greviști în țară, cu atît guvernul franchist e mai activ. Se repetă întrebarea:

— Ce vor?

— Vor drepturi.

Nimeni nu zice că nu le dă drepturi. Cînd aud ministrii despre ce este vorba, se pun imediat de acord:

— Bine! Las-că le dăm noi drepturi!

Care va să zică, le dau. În acest scop, se mobilizează numai de cîte organe tehnice de specialitate, ca: poliția călare, poliția cu cîini, cu gaze lacrimogene, cu grenade, tulumbe de pompieri, tancuri și alte bunuri de larg consum. Toate obiectele enunțate se deplasează în regiunea minieră, unde poliștii pașnici, prevăzuți cu diferite arme inofensive, sînt atacați de minerii înarmați pînă-n dinți cu pumnul și cu mina goală. Pentru a se pune capăt neregulii, greva se interzice în mod legal, iar greviștii continuă să facă grevă în mod nelegal.

Intrucît această metodă, experimentată în numeroase rînduri, n-a dat rezultatele scontate, guvernul a hotărît s-o ia și cu duhul blindeții. În acest scop, s-a anunțat că se va interveni pentru îmbunătățirea salariilor la majoritatea minerilor, cu excepția celor din Asturia.

Și acum, puțină statistică. În Spania sînt, conform statisticii publicate în ziarul „Libération“, 59 000 mineri. Dintre aceștia, în Asturia lucrează 42 000. Aceștia din urmă dintr-un condei, nu participă la „îmbunătățirea“ salariilor.

Mai rămîn 17 000 mineri. Majoritatea lor se vor bucura de „avantajele“ create. Majoritatea, adică peste 8 500. Cei care nu se vor bucura sînt:

$42\ 000 + 8\ 500 = 50\ 500$ mineri (aproximativ).

Aceștia formează... minoritatea.

V. P.

Fabula Sud-africană

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar fi fost agenția France Presse nu ar fi povestit.

Fabula noastră are ca erou un cimpanzeu. Animalul nu se deosebea cu nimic de conștrații săi întru maimuțării. Pînă-ntr-o bună zi cînd și-a schimbat locul și rolul, ca orice personaj de fabulă care se respectă.

Din cușca ciroului, staționat în orașul Porth Elisabeth din Africa de Sud, cimpanzeul a nimerit — unde credeți? — chiar în sala tribunalului. Aprodul a anunțat solemn: „Curtea, domnilor“. Și toată lumea s-a ridicat în picioare. Atunci, cu solemnitate — solemnitate de maimuță — și-a făcut apariția în sală, în mod demn, cimpanzeul.

Cunoscînd desigur varianta maimuțarească a unui proverb englez care spune — maimuța potrivită la locul potrivit — cimpanzeul s-a instalat pe scaunul jude-

cătorului. Nici nu se putea un judecător mai bun pentru un tribunal sud-african!

Dar cum maimuța nu știa numai proverbe englezești, ci și modul cum se distribuie dreptatea în Africa de Sud, ea s-a apucat să rupă toate dosarele pe care le-a găsit la îndemînă, știind desigur că aceasta este cea mai potrivită cale spre împărțirea justiției la fața locului.

Aceasta a fost, spune fabula noastră, singura zi cînd într-adevăr dreptatea a triumfat la Porth Elisabeth, ziua cînd un cimpanzeu a funcționat ca judecător.

A doua zi totul a revenit la normal: și judecătorii, și justiția, care în Africa de Sud nu este oarbă ca Themis, zeița dreptății, deoarece deosebește negrul de alb.

Iar bietul cimpanzeu s-a reîntors în cușca ciroului, ademenit cu o banană.

SERGIU BRAND

Fals cugătări

— Omul e bătrîn atunci cînd zîmbește de un lucru de care odinioară a rîs.

— Sînt „poetî“ care mai bine și-ar scrie versurile în gînd, decît gîndurile în vers.

— X. Y. e un om cumsecade. Întotdeauna îi sare în ajutor celui mai tare.

— Cînd îți se slăbește puțin auzul, începe să-ți fie dor de zgomot.

— Fiecare pește este obligat să știe să înoate...

— E ușor să fii tînăr sub 20 de ani. Mai greu este peste 50...

— Există soție ideală, copil cuminte, soacră drăguță, dar întotdeauna în căsnicia altuia...

— Autosugestie e atunci cînd un șofer crede că doar el participă la circulație.

— Culmea răbdării: să faci temele la matematică ale fiului tău, în timp ce el cască gura la „Variatăți“...

— Purtare exemplară, răbdare, bună creștere, drăgălășenie, amabilitate. Dar ce faci cu toate astea în autobuzul 33?

— E mai ușor să câștigi o bătălie decît s-o descrii!

— Am inventat „poezia-twist“. Are toate picioarele sucite!

PETRE BOKOR

— Dudule, privirile mele nu-ți spun nimic?
— Nu! Dar vine soțul meu acuma, și el e oculist de... categoric great!

Desen de VIKI ALEXIU

DIN LITERATURA SATIRICĂ POLONEZĂ

ARTICOLUL

de KRYSZYNA ZYWNLKA

Ziaristul Zbigniew Puchelski a scris un articol pe o temă actuală. Apoi l-a depus la redacția unuia din numeroasele ziare ce apar în oraș. Secretarul de redacție, după ce a citit articolul, și-a zis: „Poftim, ce-a fost în stare să scrie! Totuși un haos și o catastrofă din care nu se poate înțelege nimic.“

Dar iată că Puchelski îl întreabă la telefon dacă articolul va fi publicat și ce părere are despre el.

— Foarte bun, tovarășe dragă — răspunde fără să clipească secretarul de redacție. Numai că nu se încadrează în profilul ziarului nostru, și cred că n-o să-l putem publica.

Puchelski reflectează câteva clipe asupra profilului ziarului, după aceea își cere scuze, mulțumește secretarului pentru buna voință, reține articolul și-l duce la altă redacție.

Aici articolul nimereste în mîna redactorului-șef, care și zice: „Pu-

chelski ăsta a înnebunit. Cum o fi în stare să scrie asemenea nerozii? Fără nici o logică, fără sens, plictisitor. Niciodată n-are să învețe să scrie“. Telefonul țirîie imediat.

Puchelski întreabă dacă articolul va fi publicat, și care sînt părerile redactorului despre „opera“ lui.

— Bune, sigur că da — răspunde fără să ezite redactorul-șef, care și așa era prea ocupat că să mai discute o problemă atît de mărunț. Articolul dumitale, dragă colega, este scris cu mult talent și faptul că nu-l publicăm se datorește împrejurării că ieri am primit un articol exact pe aceeași temă. Îmi pare foarte rău, dar acela a fost primul, înțelegeți...

— Nu face nimic — spuse Puchelski, după care scuzîndu-se mulțumi redactorului-șef pentru oboseală, retrase articolul și-l duse la un alt ziar.

Aici, căzu nici mai mult nici mai puțin, decît în mîna colegiului de

redacție, care în unanimitate afirmă că articolul fiind demagogic și extrem de plat nu-i bun decît de aruncat. Abia se termină ședința colegiului și telefonul sună. Puchelski întreabă dacă articolul va fi publicat și ce părere are colegiul despre el.

— Ați scris ceva foarte interesant, scumpe coleg — răspunde unul din redactori, făcînd cu ochiul colegilor săi. În colegiu s-a discutat foarte mult asupra lui, l-am analizat foarte serios și-am ajuns la concluzia că articolul dv. este puțin cam prea complicat. Prea multe citate, iar problema tratată este destul de aridă. După discuții aprinse am ajuns la concluzia că, de data aceasta, cu regret, n-o să-l putem publica.

Membrii colegiului de redacție s-au prăpădit de rîs cu cîtă abilitate a explicat colegul lor motivele nepublicării articolului, iar Puchelski reflectă o clipă asupra con-

ținutului arid, după care se scuză, mulțumînd colegiului pentru efortul depus, își ridică articolul de la redacție, și ajuns acasă spuse soției:

— Toți îl laudă, dar nimeni nu-l publică. Motivul e simplu. Nu vor să permită unui coleg mai tînăr să se afirme. Sînt obligați să recunoască că, ceea ce am scris este foarte bun, foarte interesant, dar de publicat nu publică. Se tem c-am să le mîntinc pîinea. Peste tot numai bisericuțe și cliici.

— Dar poate că n-ai scris bine, își dădu soția părerea.

— Ai căpiat — se enervă Puchelski — nimeni pînă acum nu mi-a spus așa ceva. Dimpotrivă. Toți mă laudă și-mi spun să scriu mai departe.

— Bine, scrie mai departe — suspină femeia.

Și el scrie mai departe.

Traducere de NICOLAE MAREȘ

— Ați ajuns ușor pînă la noi?
— Da! Mi-a spus cineva să merg
peste cîmp din mașină în mașină!

Desen de AVRAM ANTON

— De unde știi că a fost brunetă?
— De la bunica. Au fost colege la grădiniță.

Desen de V. TIMOC

I s t e ț...

Ș A Ș E P E Ș A Ș E

— Ești un om cu cap, Stane, l-am spus în gînd și i-am strîns mîna.

Asta pentru că Stan, președintele colectivei, mi-a dat mie sarcina să-l însoțesc pe inginerul de la consiliul agricol raional venit în control la G.A.C.-ul nostru. Am înțeles gestul lui Stan. Dacă ți da sarcina asta lui Istrate, era prăpăd! Că sînt certat cu Istrate și din răzbunare l-ar fi dus pe inginer să vadă cum stăm și cu pregătirile pentru culesul viei. De problema asta eu răspund. Și, ca să fiu sincer, la ce trebuia să fac m-am gîndit mult și bine, dar de unde dracu să ghicesc eu că are să vină în control tocmai azi. Noroc cu Stan. Adică nu-i nici un noroc. La urma urmei Stan mi-e frate. Și încă frate mai mic. Trebuia să mă ajute să scap cu fața curată. Nu-i vorbă, sînt și isteț, așa că...

— Ții la președinte, așa-i? mă întrebă inginerul pe cînd ne îndreptam spre ieșirea din sediul colectivei.

— Țiu, îi zic. Țiu... niște obligații CEC. Că dacă le țin acasă, dă de ele nevastă-mea și, știți și dv...

Îi fac cu ochiul. Ingerul se prinde.

— Ești mare cotțcar! zice el zîmbindu-mi. Dar eu te întrebam dacă îl stimezi pe președinte, dacă îi ascuți sfaturile...

— Eu? Sigur că îl stimez. E om cu cap! Și ce-mi place mie mai mult la el e că știe să se orienteze! D-aia zic că ar fi bine să ne orientăm și noi spre ferma de păsări.

...Plecînd de la ferma de păsări, inginerul își aruncă privirea spre dealul pe care via colectivei își arăta fără nici un pic de discreție ciorchinii gata copti.

— Tovarășe inginer, spun eu repede ca să-i abat atenția, colo-n vale, avem un eleșteu de să-l mîncîci pe pline, zău așa!

— Atunci, haidem spre... vie, zice el. Ienesc ca lovit în stomac. Îmi recapăt singele rece și încerc să-i atrag atenția spunîndu-i:

— Eleșteul are pește pe cînd via n-are. Dar nu-i nimic, mergem unde vreți dumneavoastră.

Și o iau înainte, spre eleșteu. Ingerul mă ajunge, și ca să nu creadă că-s supărat îi vorbesc într-una, vesel.

— Îmi place că ești om vesel, zice dînsul, surizînd.

— Așa sînt eu toamna. Zău! Am și adevărită.

— Ce adevărită?

— De foto-amator. Dacă vreți, vă fac o poză șase pe șase cînd mai veniți pe la noi.

Principalul e să zîmbiți, că restul mă privește pe mine...

— Tovarășe Dincă, îmi zice el. Nu văd legătura...

— Atunci, poate vedeți saivanul! E aici, în apropiere, după pîlcul acela de salcîmi.

De la saivan, l-am dus la stupină. Ingerul era om tinăr, fără experiența controalelor, așa că, ajunși la stupină, îl aveam în buzunar, vorba aceea.

— Așa de mult îmi plac albinele, zic eu, că ore întregi sînt în stare să stau să le privesc cum se duc și vin.

Ingerul și-a privit ceasul.

— Și-am observat ceva curios la ele, îi dau eu înainte, la ele, adică la astea ale noastre; zboară mai mult în spre partea unde punem răsăturile cu dovlecei umpluți, pardon, vreau să zic neumpluți...

Ingerul și-a privit din nou ceasul.

— Să mergem, zice dînsul. Vreau să prind IRTA care trece peste un sfert de oră.

Răsufu ușurat.

— Chiar plecați? îl întreb cînd ajungem în stația autobuzului.

— Trebuie, răspunde inginerul. Mai trebuie să trec și pe la G.A.C.-ul vecin.

Cînd apare autobuzul, spun:

— Să știți, tovarășe inginer, că m-ați jignit. V-ați găsit vreme să vizitați atîtea sectoare din colectiva noastră, dar pregătirea pentru culesul viei ați omis s-o controlați. Și asta mă jignește pentru că de problema ei eu răspund.

— Iartă-mă, tovarășe Dincă...

— Vă iert cu plăcere, nu, cu...cu toate că, oricum, și ea e, nu-i așa?

— Mă înțelegi greșit, vreau să-ți spun că în primul rînd m-au interesat pregătirile pentru culesul viei, cum arată crama, dacă butoaietele s-reparate, etc, îmi spune inginerul. Și-am constatat că președintele avea dreptate cînd spunea că ai tăiat frunză la cîini...

— Stan? Vă luați după Stan? El în clasa înțila primară, a avut pojar. Zău!

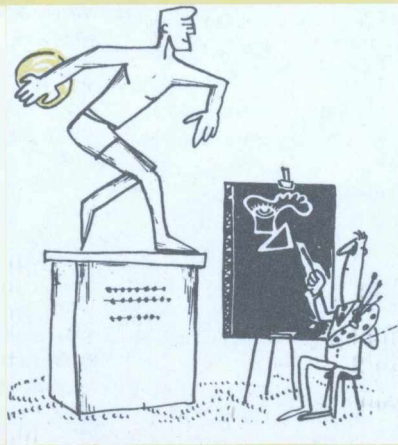
— După ce-am văzut, mă iau! Și-am găsit bună măsura luată de el să-ți taie zilele muncă pe care ai crezut că le vei primi degeaba.

— Bine, dar nu se poate! Să nu uităm că avem un eleșteu în cer și un dumnezeu în orezărie! Nu, invers, eu am avut pojar. Îl învăț eu minte! Am și adevărită. Șase pe șase. Kodac.

— Se poate, dar n-am ce să-ți fac!

VASILE RĂDULESCU

(15)
PĂTANIILE
LUI PĂTITU

Desen de GROSU MIHAI

Răboiul Urzicilor

Ocotirea pomilor

În orașul Timișoara, pomii de pe unele străzi (Dorobanților, Corbului, Porumbescu etc.) au fost transformați, la un moment dat, în adevărate sperietori.

Explicația: au trecut pe acolo echipe de tehnicieni de la oficiul orașenesc de exploatare T.T. și de la centrele de radioficare.

Pomeniții tehnicieni, revizuire firele de telefon și de la difuzoare, au fost nevoiți să taie — din pomii de pe numite străzi — crengile și frunzele care puteau atinge firele. Dar i-au jumulit pe bieții pomi, fără nici un fason. I-au ciuntit și i-au slujit.

Răspunzând la sesizarea Urzicii în această chestiune, direcția regională P.T.T.R. Banat recunoaște faptul, dar îl justifică: nu era, cică, în competența salariaților respectivi „să realizeze și o simetrie a coronamentului” când le-au tăiat pomilor crengile și frunzele.

Just! Să realizeze „simetrii ale coronamentelor” nu era în competența dîșilor, iar pentru înștiințarea organelor care ar fi fost competente, n-au avut — desigur — timp.

Erau ocupați: tăiau... frunză.

Filatelle, pe cinst

Filatelist pasionat, tovarășul Messzer Adalbert de la cercul filatelic din Arad, era un colecționar original. Nu colecționa mărci și timbre. Colecționa... bani. Bani pe care, în calitatea sa de casier al cercului, îi încasa, în chip de cotizații, de la cei 400 de membri. Și a tot încasat, pînă a... colecționat frumușica sumă de 6954 de lei, pe care a pus-o în... „albumul” personal din buzunarul său.

Unul din ritualurile filatelice este... schimbul. (Eu îți dau d-tale un timbru care îmi prisosește, iar d-ta îmi dai — în schimb — mie, o marcă pe care o ai în plus). Filatelist de marcă, așa a procedat, pînă la urmă, și tovarășul Messzer cînd a fost invitat să predea banii. A făcut un... schimb: a dat cercului filatelic întreaga colecție de 6954 de lei, iar cercul l-a dat — în schimb — pe dînsul, afară.

Acest schimb i-a servit filatelistului Messzer, ca lecție.

Adevărat schimb filatelic: a dat colecție și s-a ales... c-o lecție.

Cîntărirea cărnii

Viorel Metruț, responsabil la centrul de carne nr. 115 din Petrila, a fost retrogradat vînzător și mutat la Petroșani.

Motivul: dădea lipsă la cîntar. În loc de 2 kg de carne dădea numai 1,700 kg, iar în loc de 4,500 kg dădea numai 4,100...

Cum s-o purta Viorel Metruț la Petroșani, vom vedea.

Deocamdată, e bine că — la măcelărie — carnea se vinde cu kilogramul. Dacă s-ar vinde cu... metrul, ar fi fost în stare Viorel Metruț ca — în loc de un metru de carne — să fi dat numai un... metruș.

Omul care „face case”

Costin Gheorghe, tehnician de construcții la I.G.R. (întreprinderea de gospodărie raională) Bistrița, „face case”. Adică face măsurători pentru șchițe și planuri de case, cetățenilor de prin satele și comunele din raion, contra taxa legală și plus contra una sută lei nelegală.

După un timp, cetățenii — îl reclamă pe Costin Gheorghe la I.G.R.

Atunci, ca să nu-i dea reclamații de urmă, omul care „face case” se... transferă repede (tot ca „tehnician de construcții”) la o altă instituție: la Sfatul popular al orașului Bistrița, unde — pe baza transferului acordat de I.G.R. — transferatul este angajat ca om cinstit.

Cine „face case” în asemenea condiții, nu face... casă bună cu asemenea funcții.

C. CRISTACHE

(După sesizări de la cititori și corespondenți voluntari din Petrila, Timișoara, Arad și Bistrița.)

-- Observați, vă rog, tovarășe președinte, că modernizarea introdusă de mine aduce mari economii, iar vacile au și apă și paie.

Desen de VIOREL ȘTEFĂNEANU
— elev — București

E V O C Ă R I

(Urmare din pag. 2—3)

Și, în săptămîna întîia, doi dintre admiratori începură să se odihnească noaptea, pe scîndurile „odăii mobilate”, iar peste altă săptămîină, scara putredă troznea de cinci ori pe noapte, sub pașii celor care veneau să doarmă și ei.

Rămășiță și Mogildeață acaparaseră patul fără drept divin. Ceilalți intrau binișor pe ușă, dar unul din mecenai trebuia să-i audă.

— Lazăre, Lazăre, ia-ți patul tău și umblă — striga el. „Patul” era o gazetă-două.

Și un fșitit prelung sfșia tăcere odăii: noul venit își așternea jurnalele pe jos, și-și făcea loc printre ceilalți.

Iar dimineața, același glas striga: — Ramses sau Tancred. —

— Lazăre... Lazăre... ia-ți patul tău și umblă, că vine proprietăreasa să curețe!...

Într-o zi, „nuvelele descriptive” ale lui Tancred fură relevate de o revistă literară.

Toți trubadurii erau veseli. Mogildeață opina să i se dea un banchet.

— Fiindcă oricît de nepăsător te-ar lăsa, mă, „părerea criticeii”, tot trebuie să te bucure lauda „Secerătorului”. Nu de alta, dar știi... în vederea volumului!...

Și trei zile în urmă, cei șapte trubaduri mîncară mezeluri de la Abele, băură vin nou, se săturară, spunîndu-și că oricîte suferințe aduce prezentul, viitorul va fi al lor. Noaptea, la ora odihnei, nu mai împinse nici unul pe celălalt și nimeni nu mai vorbea în somn: dormeau tun, pe ziarele care se transformaseră în saltele de puf.

Iată însă că peste o lună și despre poeziile lui Mogildeață se vorbea bine într-o revistă.

A doua oară fu sacrificată chiria în onoarea noului poet laureat.

Iar luna a treia, prin puterea obiceiului, băură pentru ideea unui roman, ce-i venise altuia.

— Peste o lună am mii de lei! — strigase băiatul cel cu fruntea lată. Plătesc eu tot! se lăuda el cu mîrînimie.

A doua zi, întreaga ceată călătorea prin zăpadă.

Unde? Oriunde!

Proprietăreasa îi dase afară.

Cocoșați de frig, cu ghetetele plescînd, cu subsuoarele încărcate de cărți și reviste, ei se strecurau binișor pe lîngă ziduri. Lîngă Cișmigiu, o altă ceată, venea cu fruntea la pămînt: era o altă asociație de trubaduri, boemi săraci și visători, adunați din cafenele.

— De unde veniți, fraților? strigă din ceata celor șapte, Omar Kayam-Romînul

— Fraților, nu mai avem adăpost! răspunse cu durere unul din cei întrebăți. Societatea pentru protecția animalelor, societatea umană ne alungă și ne prigonește! Ne-a dat afară proprietăreasa și nu găsim nicăieri oadaie fără arvună. Cetele se apropie. Încep să se sfîtuască misterios.

Șoapte tainice, zîmbete șirete, clipiri, gesturi largi, exclamații de mirare, de fericire, de înțelegeră, aplauze.

Cetele se depărtează.

...Și, în ziua aceea, „azilurile de invalizi” se mutară unul în locul celuilalt...

VICTOR EFTIMIU

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Satelită”

44.601

H. Ghosh
64.

